PORTUS

Měsíční zpravodaj farností Velešín,
Sv. Jan Nad Malší, Besednice a Soběnov

Únor 2021

Simeon jim požehnal a jeho matce Marii řekl:
„On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli
a jako znamení,
kterému se bude odporovat
– i tvou vlastní duší pronikne meč –
aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“

(Luk 2. 34-35)

slovo...

„Maria to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom“ (Lk 2,19). Takto Lukáš popisuje postoj, kterým Maria přijímá prožitky oněch dnů. Daleka toho, aby se snažila situaci pochopit a ovládnout, je Maria ženou, která umí uchovávat, tedy chránit a opatrovat ve svém srdci Boží vstup do života jejího lidu. Učila se naslouchat ve svém lůně tlukotu srdce svého Syna, který ji po celý život učil objevovat Boží tlukot v dějinách. Naučila se být matkou a během tohoto učednictví poskytovala Ježíšovi krásnou zkušenost vědomí, že je Syn. V Marii se Věčné Slovo nejenom stalo tělem, ale naučilo se rozpoznávat mateřskou něhu Boží. Od Marie se Boží Dítě naučilo naslouchat tužbám, úzkostem, radostem a nadějím lidu obdařeného zaslíbením. Spolu s Ní objevoval, že je Synem věřícího svatého Božího lidu.

V evangeliích vystupuje Maria jako žena mála slov, nepronáší dlouhé proslovy a neprosazuje sebe, nýbrž pozorným pohledem dovede opatrovat život i poslání svého Syna a tím i všechno, co On miluje. Dovedla pečovat o prvopočátky křesťanské obce a naučila se tak být matkou mnohých. Je nablízku v nejrůznějších situacích, aby rozsévala naději. Doprovází své syny, kteří v tichosti srdce nesou kříž. Mnoho pobožností, mnoho svatyň a kaplí v těch nejodlehlejších místech, mnoho obrázků roztroušených po domech nám připomíná tuto obrovskou pravdu! Maria nám dala mateřský cit, kterým nás zahrnuje uprostřed těžkostí; mateřský cit, který umožňuje, aby nic a nikdo v lůně církve neuhasil revoluční něhu, kterou přinesl její Syn. Kde je matka, je něha. A Maria nám svým mateřstvím ukazuje, že pokora a něha nejsou ctnosti slabých, nýbrž silných, učí nás, že není třeba zacházet s druhými špatně, abychom cítili svoji důležitost (srov. Evangelii gaudium, 288). A svatý věřící Boží lid ji rozpoznal a pozdravil jako svatou Matku Boží.

Oslavovat mateřství Marie, Matky Boží a naší matky, na počátku nového roku znamená pamatovat na jistotu, jež nás bude provázet v našich dnech. Jsme lid, který má Matku, nejsme sirotci. Matky jsou nejsilnějším protilékem proti individualistickým a sobeckým tendencím a proti naší uzavřenosti a apatii. Společnost bez matek by byla nejenom chladná, ale postrádala by srdce a „chuť rodiny“. Společnost bez matek by byla nelítostná a nechávala by prostor pouze kalkulaci a spekulaci. Matky totiž dovedou i v těch nejhorších momentech dosvědčovat něhu, bezpodmínečnou odevzdanost a sílu naděje. Hodně jsem se naučil od oněch matek, jejichž synové jsou ve vězení, leží v nemocnici nebo upadli do otroctví drog, a které se v zimě i vedru, v dešti i vyprahlosti nevzdávají a bez ustání zápasí, aby ze sebe vydali to nejlepší. Anebo od oněch matek, které v uprchlických táborech nebo uprostřed války dovedou bez váhání objímat a podporovat svoje trpící děti. Matek, které doslova dávají život, aby žádné z jejich dětí nebylo ztraceno. Kde je matka, je jednota, je příslušnost, synovská příslušnost.

Začínat rok připomínkou Boží dobroty v Mariině mateřské tváři, v mateřské tváři církve, ve tvářích našich matek nás chrání před korozivní chorobou „duchovního osiření“, onoho osiření, které prožívá duše, když cítí, že je bez matky a postrádá Boží něhu. Osiření, které prožíváme, když v nás zanikne pocit příslušnosti k rodině, lidu, zemi a k našemu Bohu. Osiření, které tkví v narcistním srdci, jež umí vidět pouze sebe a své zájmy, a které narůstá, zapomínáme-li, že život je dar, jež jsme přijali od druhých, a že jsme v tomto společném domě zváni jej sdílet.

Toto sebevztažné osiření vedlo Kaina k tomu, aby řekl: „Copak jsem já strážcem svého bratra?“ (Gen 4,9). To je jako říci, že nepatří ke mně a že jej neznám. Takovýto postoj duchovního osiření je

rakovinou, která duši tiše vyprazdňuje a degraduje. Takto se postupně degradujeme, poněvadž nikdo nepatří k nám a my nepatříme nikomu. Degraduji zemi, protože ke mně nepatří, degraduji ostatní, protože ke mně nepatří, degraduji Boha, protože k Němu nepatřím... A nakonec degradujeme sami sebe, protože zapomínáme, kdo jsme, a jaké božské „jméno“ nosíme. Oslabování svazků, jež nás spojují, je typické pro naši zlomkovitou a rozdělenou společnost, vede k rostoucímu pocitu duchovního osiření a tím k obrovské prázdnotě a samotě. Nedostatek fyzického (nikoli virtuálního) kontaktu rozleptává naše srdce (srov. Laudato si´, 49) a odnímá mu schopnost něhy a úžasu, zbožnosti a soucitu. Duchovní osiření znemožňuje mít na paměti, co znamená být syny, být vnuky, být rodiči, být prarodiči, být přáteli, být věřícími. Působí, že zapomínáme na hodnotu hry, zpěvu, smíchu, odpočinku a nezištnosti.

Slavení slavnosti svaté Matky Boží nám na tváři vyloudí znovu úsměv z pocitu, že jsme lid, patříme si a víme, že jedině ve společenství, v rodině mohou lidé nalézt „klima“ a „vřelost“, jež jim umožňuje růst lidsky a nikoli jako pouhé předměty podněcované „konzumovat a být konzumovány“. Slavení slavnosti Matky Boží nám připomíná, že nejsme zbožím ani koncovými příjemci informací. Jsme syny, jsme rodinou, jsme Božím lidem.

Slavnost svaté Matky Boží nás vede k vytváření a pěstování společných prostorů, které nám dodávají pocit spolupatřičnosti a zakořenění, abychom se ve svých městech a komunitách, které nás spojují a podporují, cítili jako doma. Ježíš Kristus, když podával největší dar svého života na kříži, nechtěl si nic ponechat pro sebe, odevzdal nám svůj život a zároveň také svoji Matku. Řekl Marii: hle, tvůj syn, hle tvoji synové. A my ji chceme přijmout do svých domovů, do svých rodin, do svých komunit, do svých zemí. Chceme se setkat s jejím mateřským pohledem. Oním pohledem, který nás vysvobozuje z osiření a připomíná nám, že jsme bratři: já patřím tobě, ty patříš mně a jsme z téhož těla. Oním pohledem, který nás učí, že se musíme učit pečovat o život stejně a s toutéž něhou, s jakou jej opatrovala ona: rozsévat naději, spolupatřičnost a bratrství.

Slavnost svaté Matky Boží nám připomíná, že máme Matku; nejsme sirotci, máme matku. Vyznejme společně tuto pravdu! Zvolejme třikrát ve stoje jako to učinili věřící v Efesu: Svatá Matka Boží! Svatá Matka Boží! Svatá Matka Boží!

Celosvětová síť modlitby s papežem
ČESKÁ REPUBLIKA

Všeobecny úmysl

Modleme se za ženy, které se staly oběťmi násilí, aby je společnost chránila, brala vážně jejich utrpení a byla ochotna je vyslechnout.

Národní úmysl

Děkujeme za dobré zdravotnictví v naší zemi
a prosíme za všechny, kdo pečují o potřebné, aby v nich viděli obraz Boží a svou službu jim prokazovali s úctou a láskou.

svátek Panny Marie Lurdské

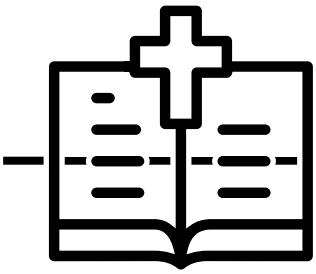
10. února 2021
- Soběnov
Při příležitosti svátku Panny Marie Lurdské a Světového dne nemocných bude udělována při mši svaté v 15:30 hod. SVÁTOST POMAZÁNÍ NEMOCNÝCH středu 10. února 2021.
Svátost smíření je možné přijmout přede mší svatou od 15:00 hod.

11. února 2021
- Velešín
Při příležitosti svátku Panny Marie Lurdské a Světového dne nemocných bude udělována při mši svaté v 17:00 hod. SVÁTOST POMAZÁNÍ NEMOCNÝCH čtvrtek 11. února 2021.
Svátost smíření je možné přijmout přede mší svatou od 16:00 hod.

popelec v koronavirové době

Kongregace pro bohoslužbu a svátosti vydala nótu o udělování popelce v době pandemie. Podle dokumentu datovaného dnem 12. ledna 2021 a podepsaného prefektem kongregace, kardinálem Robertem Sarahem, a jejím sekretářem, arcibiskupem Arthurem Roche, se kněz po požehnání popela a pokropení svěcenou vodou obrátí ke shromáždění a vysloví formuli uvedenou v římském misálu: „Obraťte se a věřte v evangelium“ anebo „Pomni, že prach jsi a v prach se obrátíš“. Samotný obřad popelce má probíhat za obvyklých hygienických opatření. Kněz však neopakuje uvedená slova u každého, kdo přistoupí, nýbrž mlčky nechá spočinout popel na hlavy účastníků kajícího ritu.

katecheze pro dospělé

„Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu“ (Lk 4,18). Pán, Pomazaný Duchem, přináší radostnou zvěst chudým. Všechno, co hlásá Ježíš - je radostnou zvěstí. Jásotem evangelní radosti toho, kdo byl pomazán jako hříšník olejem odpuštění a olejem poslání obdržel charisma, aby poskytoval pomazání druhým. Kněz, otec, matka, babička, děda, každý pokřtěný - stejně jako Ježíš dává této zvěsti radost celou svojí osobou. Radostná zvěst se může jevit jen jako jiný způsob, jak říci „evangelium“, „dobrá zpráva“. Obsahuje však něco, co zahrnuje všechno ostatní: radost evangelia. Obsahuje v sobě všechno, protože je radostí sama v sobě. Radostná zvěst je drahocenná perla evangelia. Není to předmět, je to poslání. Ví to ten, kdo zakouší „sladkou, útěchyplnou radost ze šíření evangelia“ (Evangelii gaudium, 10). V oněch dnech radostné Zvěstování přimělo Panenskou Matku zazpívat hymnus Magnificat, naplnilo posvátným mlčením srdce jejího snoubence Josefa a způsobilo, že se Jan radostně pohnul v lůně svojí matky Alžběty. Radostná zvěst. Jediné Slovo – evangelium – se ve chvíli zvěstování stává radostnou a milosrdnou pravdou. Nikdo ať se nesnaží separovat tyto tři milosti evangelia: jeho Pravdu, o níž nelze vyjednávat; jeho Milosrdenství, které je bezpodmínečné pro všechny hříšníky, a jeho Radost, která je vnitřní a inkluzivní. Pravda, milosrdenství a radost – všechny tři společně. Pravda radostné zvěsti nikdy nebude moci být pouhou abstraktní pravdou jako ty, které se do lidského života plně nevtělí, protože se cítí pohodlněji v tištěné liteře knihy. Milosrdenství radostné zvěsti se nikdy nesmí stát falešnou útrpností, která ponechává hříšníka v jeho bídě, protože mu nepodá pomocnou ruku, aby se postavil na nohy, a nedoprovází jej dále v jeho snažení. Tato zvěst nikdy nemůže být smutná či neutrální, protože je výrazem zcela osobní radosti, „radosti Otce, který chce, aby nezahynul nikdo z jeho maličkých“ (Evangelii gaudium, 237), Ježíšovou radostí pozorující, že chudí jsou evangelizováni a maličcí přicházejí pro dobrou zvěst. Radosti evangelia – používám

nyní plurál, neboť jsou mnohé a různé podle toho, jak je chce Duch udělovat v každé době, každému člověku a v každé jednotlivé kultuře – jsou radosti speciální. Je třeba je dát do nových měchů, o kterých mluví Pán, když poukazuje na novost svého poselství. Chci se spolu s vámi, drazí kněží, drazí bratři, podělit o tři obrazy nových měchů, ve kterých se radostná zvěst dobře uchovává – a je potřeba ji uchovávat - nezkysne a štědře se z nich rozdává. Jedním z obrazů radostné zvěsti jsou kamenné džbány z Kány (srov. Jan 2,6). V jednom detailu dobře odrážejí dokonalost Matky Boží, Panny Marie. Evangelium říká, že „je naplnili až po okraj“ (Jan 2,7). Představuji si, že někdo ze služebníků se přitom tázavě díval na Marii, zda to tak stačí, a ona pokynula, aby přidali ještě jedno vědro. Marie je nový měch nakažlivé plnosti. Bez Matky Boží, nemůžeme ve svém životě jít vpřed! Ona „je malou služebnicí Otce, která ve chvále překypuje radostí“ (Evangelii gaudium, 286), pohotovou Matkou, která hned po té, co ve svém netknutém lůně počala Slovo života, jde navštívit svojí příbuznou Alžbětu, aby jí posloužila. Její nakažlivá plnost nám umožňuje překonat pokušení strachu - onen nedostatek odvahy nechat se naplnit až po okraj i více a onu bojácnost vydat se mezi druhé šířit radost. Nic takového, neboť „radost evangelia naplňuje srdce i celý život těch, kdo se setkávají s Ježíšem“. Druhým obrazem radostné zvěsti, o který se s vámi chci podělit, je onen džbán a dřevěné vědro, se kterými přišla Samaritánka v pravé poledne za plného slunce navážit vodu (srov. Jan 4,5-30). Dobře vyjadřuje jednu podstatnou otázku, totiž konkrétnost. Pán, který je Pramenem živé vody, neměl čím načerpat vodu, aby si dopřál doušku. Samaritánka nabrala vědrem ze svého džbánu a Pánovu žízeň utišila. Ještě více ji však utišila vyznáním svých konkrétních hříchů. Milosrdenstvím překypující Duch svatý zatřásl měchem oné samařské duše a sestoupil na všechny obyvatele oné vesničky, kteří prosili Pána, aby u nich zůstal. Nový měch s touto inkluzivní konkrétností nám Pán daroval v samaritánské duši, kterou byla Matka Tereza z Kalkaty. Povolal ji slovy: „Žízním.“ „Moje maličká, pojď a nes mne do doupat ubožáků. Pojď, buď mým světlem. Nemohu jít sám. Neznají mne a proto mne nechtějí. Přines mne k nim.“ A ona, počínaje jedním konkrétním člověkem, šla a s úsměvem i způsobem, jímž se

rukama dotýkala ran, přinášela radostnou zvěst všem. Způsob, jakým se dotýkat ran, je kněžské pohlazení nemocných a zoufajících. Kněz je mužem jemnocitu. Konkrétnosti a jemnocitu! Třetím obrazem radostné zvěsti je obrovský měch probodeného Pánova Srdce: mírná, pokorná a skrovná integrita, která všechny přitahuje k sobě. Od Něho se musíme naučit, že zvěstovat velkou radost těm, kdo jsou velmi chudí, nelze jinak než uctivě a pokorně, ba ponížene. Evangelizace nemůže být domýšlivá, nýbrž konkrétní, jemnocitná a pokorná. Taková evangelizace bude radostná. Nemůže být domýšlivá. Integrita pravdy nemůže být rigidní, protože pravda se stala tělem, stala se jemnocitem, dítětem, člověkem a na kříži se stala hříchem (srov. 2 Kor 5,21). Duch zvěstuje a učí „celé pravdě“ (Jan 16,13) a nebojí se ji dávat po doušcích. Duch nám v každé chvíli poví, co máme říci svým oponentům (srov. Mt 10,19), a osvítí krůček, který v té chvíli můžeme učinit. Tato míru-milovná integrita dává radost chudým, oživuje hříšníky a umožňuje se nadechnout těm, kdo jsou utiskováni démonem.

co znamená intence mše svaté?

K pochopení tématu úmysly na mše svaté musíme nejprve oprášit naše znalosti o modlitbě. Modlitba znamená rozhovor s Bohem. Předkládáme mu své starosti, děkujeme mu za vše dobré, co nám dává, a především mu naslouchámе. Snažíme se jen tak s ním být, dát výhradně jemu kousek svého času. Pravá modlitba znamená předložit své starosti Pánu Bohu a u něj hledat sílu k jejich řešení. A především v tichosti naslouchat, jak své problémy máme řešit. Pravá modlitba neznamená, že se snažíme Pána Boha k něčemu přimět – třeba abychom byli bohatší nebo aby nám něco vyšlo. Byla by to magie, kdybychom předkládali Pánu Bohu své plány a mysleli si, že ně-

jakými posty či hodinami strávenými odříkáním růženců dosáhneme svého. Mše svatá je hlubokou formou modlitby. Je to modlitba ve společenství. V její první polovině naslouchámе Božímu slovu a v druhé polovině se pak sytíme eucharistickým chlebem. Tak jako modlitba znamená předkládat Pánu Bohu své prosby nebo díky, stejně to platí i pro mši svatou. Každý z nás můžeme donést své starosti i radosti na mši svatou. A když věřící nesou v průvodu obětní dary, můžeme všechno to, co jsme na mši svatou donesli, symbolicky Pánu Bohu položit k těmto obětním darům. Když pak v závěru mše svaté přijímáme eucharistický chléb, přijímáme v něm sílu nést své trable. Zároveň se v tu chvíli Ježíš s námi raduje z našich radostí, protože je s námi hluboce spojen. V církvi se stalo zvykem, že každá mše svatá může být sloužena na konkrétní úmysl – ať už jako poděkování nebo prosba. Není to nic jiného než forma společné modlitby na určitý úmysl. U nás je zvykem tento úmysl číst jako poslední prosbu v přímluvách. Díky tomu, že některá rodina si zadá mši svatou na svůj úmysl, tak se ta rodina většinou sejde v kostele a někdo z ní přináší obětní dary. A to je dobře, protože se takto rodina společně za něco modlí. A ještě je nutné dodat: Pán Bůh je daleko inteligentnější, než si myslíme. Není proto potřeba zadávat dlouhý úmysl a vyjmenovat všechny příbuzné, za které je mše svatá sloužena. Pán Bůh přece ví, zač jej prosíme. Stačí proto říci: *Za tu a tu rodinu, nebo Za toho a toho zemřelého*. A když si nepřejeme, aby se náš konkrétní úmysl četl, stačí jej zadat Na úmysl dárce. Mše svatá je tak sloužena na náš úmysl, o kterém víme jen my a Bůh. Nehledejme v intencích na mše svaté ani magii, ani folklor, při kterém se při mši čtou jména našich příbuzných. Vnímejme mši svatou jako společnou modlitbu, při které Pánu Bohu předkládáme svůj úmysl. A nesoustřeďme se přespříliš na to, zdali kněz správně přečetl všechna jména, která jsme v úmyslu zadali, ale spíše na obrovský poklad, který nám svátost eucharistie přináší. Důležitou informací je také to, že intence mše svaté může být za živé, když žádáme o Boží požehnání, zdraví atd., nebo za mrtvé, když žádáme o věčný život. Intence nemusí být POUZE za mrtvé. Jsem velmi rád, když mohu slavit mši za živé. Proto vás žádám, abyste při psaní svého záměru označili, zda se jedná o mši za mrtvé nebo za živé a můžete přidat, o co prosíme Boha.

mše svaté a úmysly na únor 2021

Velešín

2.2.	úterý	17:00	Za Růženu a Karla Papírovy, syna a dceru a rodinu Codlovou
4.2.	čtvrtek	17:00	Za nová povolání
5.2.	pátek	17:00	Za Alfonse a Marii Smržovy a syny Alfonse a Jana
6.2.	sobota	8:00	Za katechety z naší farnosti
7.2.	**neděle**	**9:45**	Za Boží požehnaní pro Jižího Řihouta
9.2.	úterý	17:00	Za Janu Bezděkovou a Martu Vodičkovou
11.2.	čtvrtek	17:00	Za nemocné
12.2.	pátek	17:00	Za Jiřího Paška, rodinu Paškovu a Pflegerovu
13.2.	sobota	8:00	Za rodinu Ondráškovu, Řihoutovu, Bürgerovu, Bínovu a duše v očistci
14.2.	**neděle**	**9:45**	Za Zdeňku Heralovou, Jana Herála, syna, celý rod a duše v očistci
17.2.	**středa**	**17:00**	*popeleční středa*
18.2.	čtvrtek	17:00	
19.2.	pátek	17:00	
20.2.	sobota	8:00	
21.2.	**neděle**	**8:30**	Za P. Petra Mikeše, P. Františka Panoše a zemřelé kněze z našich farností
23.2.	úterý	17:00	Za Marii Kleinovou, manžela a sourozence
25.2.	čtvrtek	17:00	Za Boží požehnaní pro Editu Jantačovou
26.2.	pátek	17:00	
27.2.	sobota	8:00	
28.2.	**neděle**	**8:30**	Za Jana Šrámka, rodiče, zetě, celý rod a duše v očistci

mše svaté a úmysly na únor 2021

Soběnov

3.2.	středa	15:30	Za Maxmiliána a Marii Ertlovy, rodiče z obojí strany, jeho sourozence a celé přátelstvo
7.2.	neděle	11:15	Za Josefa a Anežku Kůzlovy, rodiče a sourozence z obojí strany a celé přátelstvo
11.2.	středa	15:30	
14.2.	neděle	11:15	Za Karla a Annu Zemanovy, rodiče z obojí strany, jeho sourozence a celé přátelstvo
17.2.	středa	15:30	Za P. Petra Mikeše, P. Františka Kašíka, P. Jiřího Jeřábka, P. Antonína Staňka, P. Adolfa Kubeše a všechny kněze a služebníky oltáře zde působící
21.2.	neděle	11:15	Za Josefa a Annu Štěpánovy, rodiče z obojí strany, vnuka Ladislava, Marii a Františka Wágnerovy a rodiče z obojí strany
24.2.	středa	15:30	
28.2.	neděle	11:15	Za Františka a Kateřinu Jánovy, rodiče z obojí strany, sourozence, zetě a celé přátelstvo

Besednice

7.2.	neděle	8:15	
14.2.	neděle	8:15	*Bohoslužba slova*
16.2.	úterý	16:00	*bude udělování popelce*
21.2.	neděle	**10:00**	
28.2.	neděle	**10:00**	*Bohoslužba slova*

mše svaté a úmysly na únor 2021

Svatý Jan			
7.2.	neděle	8:15	*Bohoslužba slova*
14.2.	neděle	8:15	
16.2.	úterý	17:30	*bude udělování popelce*
21.2.	neděle	**10:00**	*Bohoslužba slova*
28.2.	neděle	**10:00**	

liturgická doba postní

Liturgická doba postní je čas, v němž se spojujeme s Izraelem, který dlouhých 40 let putoval po poušti v počátcích své existence.
I Kristus na začátku svého veřejného působení byl Duchem vyveden na poušť (Mk 1,12), kde bojoval o ryzost svého poslání. Sílu, rozhodnost, uvážlivost i moudrost k tomuto boji čerpal z Božího slova. Byl schopen odhalit i velmi sofistikovaná ďábelská pokušení a prokázal, že "Boží slovo je živé, mocné a ostřejší než jakýkoliv dvojsečný meč" (Žid 4,12).

My vstupujeme do doby postní se znamením popela. Popel v sobě nese stopy ohně, jehož síle se musí podřídit všechno: všechno je ohněm ničeno nebo pročišťováno. Popelec nás tedy upamatovává na tato slova "Člověče, jsi prach a v prach se navrátíš" (Gn 3, 19).
Současně je nám popelec příslibem obrácení a očištění:
"Obraťte se a věřte evangeliu" (Mk 1,15).

Když si letos půjdeme pro popelec, ať je nám počátkem celé doby postní. Ať je nám znamením času Božího milosrdenství, pokání, odpuštění hříchů, obnovené víry, naděje i lásky,
tedy času obnovy a proměny.

liturgický kalendář

2.2.	Svát. Uvedení Páně do chrámu
5.2.	Pam. sv. Agáty
6.2.	Pam. sv. Pavla Mikiho a druhů
7.2.	5. neděle v mezidobí
10.2.	Pam. sv. Scholastiky
11.2.	Pam. Panny Marii Lurdské

14.2.	6. neděle v mezidobí
17.2.	POPELEČNÍ STŘEDA
21.2.	1. neděle postní
22.2.	Svát. Stolce sv. Petra
23.2.	Pam. sv. Polykarpa
28.2.	2. neděle postní

změna času bohoslužeb

Od začátku postní doby se změní časy nedělních bohoslužeb v našich farnostech. Na nový pořad bohoslužeb jsme již byli zvyklí v dřívější době. Důvodem pro jeho znovuzavedení je především zjednodušení nedělního přejíždění kněze mezi farnostmi. Věříme, že si farníci na tuto změnu rychle zvyknou.

Velešín	8:30
Svatý Jan	10:00
Besednice	10:00
Soběnov	11:15

co se děje v našich farnostech ....

zprávy od ekonomické rady

Podařilo se nám zrekonstruovat tři kalichy.
Nyní čekají na rekonstrukci další dva. Stálo nás to 25 tisic.
Zrekonstruované kalichy, jeden ze Soběnova
a dva z Velešína - níže na fotografiích.

Restaurujeme sochy
z oltáře Panny Marie v kostele sv. Jana

Celkové náklady na **výměnu kotle** nás stály 210 tisic.

Revize alarmu na faře nás stála 12 tisic.

Děkuji všem, kteří provedli DAR NA KOSTEL.
Děkuji moc, je to velká podpora pro naši farnost.

Plánujeme pro naše farnosti připravit malou knihovnu.
Bude na faře ve Velešíně.

P. Rafael

co se děje v našich farnostech ....

zprávy od ekonomické rady

V úterý 12. ledna se sešla na faře ekonomická rada na svém prvním samostatném setkání. Na programu schůzky byl plánovaný výhled akcí, které bychom jako farní společenství, jak ve Velešíně, tak i ve Svatém Janu nad Malší, Besednici a Soběnově, mohli realizovat v průběhu letošního roku. Otec Rafael se již seznámil se stavem jednotlivých farností a s elánem sobě vlastním má již spoustu nápadů, co by se mohlo v jednotlivých farnostech realizovat.

Po prodiskutování různých nápadů a názorů se rada shodla a doporučuje k realizaci následující akce:

1) revize a následná oprava rozhlasového zařízení ve farnostech Velešín, Soběnov a Besednice, pro zlepšení srozumitelnosti mluveného projevu jak od ambonu, tak i od oltáře,

2) oprava sošek Panny Marie, Ježíška, sv. Barbory a sv. Alexandry ve farnosti Svatý Jan nad Malší,

3) vyčištění a oprava žlabů a okapů ve všech farnostech, včetně provedení nutných klempířských prací v Besednici,

4) rekonstrukce zastavení keramické křížové cesty v kostele ve Velešíně, které se uvolnilo ze svého zavěšení a pádem se poškodilo,

5) oprava komínu na faře v Soběnově, který je v havarijním stavu.

Rámcově byly prodiskutovány i další návrhy, které budou navazovat na již započaté práce v předchozích letech, jako odstranění vlhkosti s následnou výmalbou interiéru kostela a vnější fasádou ve Velešíně a další. Došlo také ve shodě k tomu, že farní sbírka každou třetí neděli v měsíci, počínaje měsícem březnem, bude určena k získání potřebných finančních prostředků na realizaci plánovaných akcí.

S pomocí Boží a s elánem nás všech se určitě vše podaří.

poděkování za Tříkrálovou sbírku 2021

Srdečně děkuje všem dárcům, kteří přispěli v letošní Tříkrálové sbírce. Je nám líto, že letos nemohli koledníci osobně přinést požehnání do Vašich domovů.
Věříme, že tato zvláštní doba pomine, dá-li Bůh, a příští rok se již osobně s koledníky setkáte. Ujišťujeme Vás, že jsme Vám nablízku i v této nelehké covidové době a díky Vašim dobrým skutkům můžeme i nadále pomáhat nemocným a potřebným.
Děkujeme, že jste začali nový rok dobrým skutkem! Vždyť:
„Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechutí ani z donucení, vždyť radostného dárce miluje Bůh.“ (2Kor. 9,7)

statistika farnosti

	ŘKF VELEŠÍN	ŘKF SV. JAN	ŘKF BESEDNICE	ŘKF SOBĚNOV
Počet udělení svátosti křtu v roce 2020	5	4	1	1
Sňatky celkem v roce 2020	0	0	0	1
Pohřby celkem v roce 2020	13	3	5	2

V ITALSKÉM MĚSTĚ ASSISI ŽILI A , KTERÝM SE NARODILO .

DALI MU SICE JMÉNO JAN, ALE VŠICHNI MU ŘÍKALI FRANTIŠEK, PROTOŽE JEHO POCHÁZELA Z FRANCIE. JEHO OBCHODOVAL S A BYL VELMI . FRANTIŠEK SI Z JEHO UŽÍVAL MNOHO ZÁBAVY SE SVÝMI . VE 20 LETECH ALE MUSEL ODEJÍT DO .

VE BYL ZAJAT A POTÉ VÁŽNĚ . TEPRVE V ZAČAL FRANTIŠEK O SVÉM ŽIVOTĚ. VĚDĚL, ŽE SE MUSÍ ZMĚNIT.

ALE JAK?

JEDNOU PŘIŠEL DO A ZROVNA ČTENÍ Z .

TEHDY K NĚMU PROMLUVIL BŮH. FRANTIŠEK SE ROZHODL Z OD SVÝCH A NÁSLEDOVAT . ZANECHAL V ÚPLNĚ VŠECHNO I VĚCI A ZAČAL ŽÍT JAKO .

ODEŠEL ZA MĚSTO, KDE SE A ŽIL Z TOHO, CO NAŠEL V NEBO CO DOSTAL OD . TAKÉ ZAČAL OPRAVOVAT ZBOŘENÝ .

POSTUPNĚ SE K PŘIDALI NEJEN NĚKTEŘÍ Z JEHO , ALE I DALŠÍ . ZALOŽILI ŘÁD, KTERÉMU SE ŘÍKÁ FRANTIŠKÁNI .

TENTO ŘÁD SE ROZŠÍŘIL PO CELÉM A EXISTUJE DODNES.

PROTOŽE MILOVAL BOHA DOOPRAVDY, MILOVAL I CELÉ JEHO STVOŘENÍ - - VŠECHNY , I . O BOHU NEVYPRÁVĚL JEN , ALE TŘEBA I A . NEŽ FRANTIŠEK , SLOŽIL CHVALOZPĚV NA BOŽÍ STVOŘENÍ, VE KTERÉM BOHU DĚKUJE ZA , , , , , A MNOHO DALŠÍCH VĚCÍ.

PORTUS pro děti

Na tomto čísle spolupracovali

Duch Svatý, P. Rafael, Zdeněk Vaclík, Jana Vaclíková, Martin Ehrlich, Zdeněk Bláha, Jan Ottenschläger, Vladimír Jantač, Edita Jantačová, Aneta Sumerauerová, Veronika Vaňková, Vojtěch Ondřich.

www.farnostvelesin.cz
www.facebook.com/RKFVelesin